

75.-76.Årg.

(1982-)1983

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

afholdes i Regensianersamfundet

fredag den 25. november 1983 kl. 18.30

på Regensen.

DAGSORDEN:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger revideret regnskab, herunder for Regensianersamfundets legat.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Valg af formand.
5. Valg af kasserer.
6. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
7. Valg af 2 revisorer.
8. Drøftelse af Regensianersamfundets hidtidige og fremtidige aktiviteter. - Medlemmerne opfordres til at fremkomme med kritik og forslag.
9. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen middag, der begynder ca. kl. 19.30.
Senere sold, hvor Regensrevyens bedste numre fremføres.

Tilmeldelse sker - senest den 21. november - til
formanden, Mogens Holm, Advokatsamfundets Sekretariat,
Kronprinsessegade 28, 1306 København K.,
tlf. (01) 14 49 50 mellem kl. 9 og 16.30.

Pris for deltagelse i middag og sold er 75 kr.

Allan F. Høg:

Beretning om efterårsklokkeratet 1981.

Der var ligesom noget i luften i de tidlige efterårsdage i 1981. Alle havde på fornemmelsen, at Allan Høg som sædvanlig ville forsøge på at blive valgt som Regensens klokke. Det særlige netop dette efterår var, at han denne gang (bl.a. p.gr.af manglende modkandidater) sikkert ville blive valgt.

Miraklet var tilsyneladende sket! HOF var villige til at bære et klokkerats "byrder". En stor, stærk og energisk forening var beredt til at give Regensen en ny, måske sidste chance for at leve op til tidligere tiders ry - så kunne regensianerne vel leve med en lidt inferior person på selve klokkerposten.

Forberedelserne op til generalforsamlingen den 18/9-81 forløb ganske normalt. Der blev afholdt valgforhandlinger, hvor HOF stillede såre beskedne krav. Man ville være tilfreds med at bevare bibliotekarposten, og ud over klokken - så blot en revisorpost og et brugsmands-føl. Alle var enige - generalforsamlingen den 18/9 var at regne for rene formaliteter.

Som altid mødte de fleste regensianere op til den værdige generalforsamling i, om ikke beruset, så i hvert fald munter tilstand.

Noget af det første, som hændte, var, at HOF blev røvet for revisorposten! En skandale, HOF prompte besvarede ved at trække sig fra alle andre poster. Resultatet: Endnu større skandale. Gode råd var nu meget dyre, for generalforsamlingen truede med at ende i det rene kaos. Et forsøg på at danne et kollektivt klokkerat, sat sammen af et sammenrend af berusede regensianere, blev afværget af en mistillidsafstemning. Nogle foreslog, at afgående/afgåede klokke skulle fortsætte som "forretningsklokke", indtil en ekstraordinær generalforsamling kunne afholdes - stadig kaos.

Så kom endelig løsningen! Allan Høg skulle være klokke uden hjælp fra HOF. Jeg fandt situationen betænkelig, men for gode ord og mange kolde bajere (Tuborg) sagde jeg joh. En ad hoc klokkeforening blev omgående etableret. Den kom til at bestå af flinke og effektive mennesker fra min luksusmadklub og fra mit køkken (6.gang). Da de fleste enten var højt betroede embedsmænd eller regensianere med en fortid i flere tidligere klokkeforeninger, så jeg fremtiden i møde med nogen fortrøstning.

Da jeg i samråd med vennerne (Klokkeforeningen af 18/9-81) havde planlagt semestrets indflytterfest til ret langt inde i min embedsperiode, nemlig den 16/10, stod det os klart, at et slåbrokarrangement måtte holdes hurtigst muligt.

Træt som jeg var af de mange oplæsningsaftener og aftener med musikunderholdning, ønskede jeg "noget andet". Hvorfor jeg greb den flinke færing Majken Johansens forslag om en færøsk folkedanser aften med kyshånd.

Arrangementet blev piftet op med et ultrakort lysbilledforedrag ved den udflyttede Jan Skouv. Derefter håndmadder og klokkerøl, og dernæst opvisning i færøsk folkedans ved færøske medlemmer af Hvidovre Danseforening.

Arrangementet var stort takkt; jeg forestillede mig i snesevis af færøske folkedansere, naturligvis alle festligt klædt i deres smukke gamle sølvbehængte folke-

Efterårsklokkeren 1981, Allan Høg, og hans arbejdsgruppe (Klokkerforeningen af 18/9-1981). De stående personer er fra venstre Kim Sneppen, Hans Andersen, Åsbjørn Strøm, Sten Andreasen, Anne Charlotte Sørensen og Vibeke Moving.

dragter. Arrangementet blev knap så stort udført, ingen folkedragter, og ikke helt så mange dansere. Alligevel blev det en festlig aften, hvor vi lærte en del om færøsk sang og dans. Og så var der bal bagefter - lige til den mørke morgen.

Op til indflytterfesten undgik jeg ikke tema-spekulationernes helvede. Jeg har aldrig helt forstået, at en indflytterfest på Regensen partout skal have et, mere eller mindre søgt, tema. Alligevel blev min genialske ide om en - slet og ret - indflytterfest ikke til noget.

Så vi havde en "Reagan - Lucky Luke fest", hvor alle kunne møde op i temaskrud, blot de bar ternet skjorte og blue-jeans. Motto for festen (et frygteligt slag lige i synet på De Forenede Staters præsident) var: "Gør nye tider gamle" - ganske vittigt synes jeg selv. Der blev serveret en postuleret amerikansk menu bestående af: Tarteletter (kaldet tartelets), lammekoteletter (kaldet lambchops) og æble dessert (kaldet Grandmas applepie). Der deltog vel en ca. 70 personer, og festen var ret så god.

Da revyen i det store og hele ikke er klokkerens sag, vil jeg ikke ofre mange ord på den. Dog skulle jeg måske lige understrege, at der også ved denne revy blev fremført en ondskabsfuld klokkemidvise.

Juleballet forløb traditionelt. Det eneste nye, jeg kunne finde på, var at opfordre musikdirektøren til at opføre et julekor. Lidt i stil med Lindekantaten, som jeg sagde. Da der også ved juleballet 1982 blev sunget engelske julesange, går jeg ud fra, at der her er tale om en ny regensiell tradition. Den burde vel så for fremtiden hedde: Høgekoret eller måske: Allanaden.

Af slåbrokarrangementer blev der ikke mange. Regensianersamfundsmedlemmet John Idorn holdt et spændende, omend absolut ikke velbesøgt foredrag om sport i det moderne samfund.

Efter jul fik vi så besøg af en tidligere slåbrokunderholder, nemlig forfatteren og komponisten Benny Andersen. Et ikke særligt spændende, men absolut velbesøgt arrangement.

Det sidste slåbrokarrangement i min embedsperiode var et lysbilledforedrag ved Børge Grønne Nordestgaard. Han viste nogle smukke lysbilleder fra Fjernøsten, bl.a. fra Bali. Desværre lå dette arrangement så sent i mit klokkerat, at foredragsholderen p.g.r.af klokkerkassens fallit blev spist af med en flaske billig rødvin fra ølmanden. Børge tog det pænt.

Var klokkeratet fattigt på festlige arrangementer, var det til gengæld rigt på kontroversielle sager. Vel går der aldrig et klokkerat uden barenogen nid, nag og surhed. Men nogle vil kunne hævde, at jeg havde en forbløffende heldig hånd med at forkludre de sager, jeg kom i nærheden af.

De mest omdiskuterede sager var: "Stolesagen" og "Legatsagen". Den første drejede sig om noget så kontroversielt som: Indkøb af nye stole til Store Sal! Problemet var, at vi efter talrige regensrådsmøder havde bestemt os for én model. Ja faktisk havde vi 3 (tre) gange vedtaget indkøb af denne populære stol. Alligevel mente somme (jeg selv, f.eks.) med tiliasten Finn Knudsen i spidsen, at der var taget en helt og aldeles forkert beslutning. For at omstøde den tidligere (tre gange vedtagne) beslutning måtte der afholdes en ekstraordinær generalforsamling. Og som den unge just tiltrådte klokke, jeg var, tænkte jeg, at der sikkert kunne komme en del spas ud af denne så hamrløse sag.

Så for at sikre os, at fremtiden ville blive stort nok (beslutningsdygtigt), opfandt vi nogle andre kontroversielle punkter til dagsordenen. F.eks. et komplet latterligt punkt om at forbyde tidligere regensianere adgang til Regensens faciliteter. Som ventet og håbet måtte der tilstrækkeligt mange stemmeberettigede personer op, og som ventet gik bølgerne højt under fuppunktet. Stolespørgsmålet gik glat igennem.

Oven på den muntre stolesag var legatsagen en trist og humørløs sag. Den drejede sig om Regensianersamfundets uddeling af de såkaldte humørlegater.

Jeg var som født medlem af samfundets bestyrelse blevet indkaldt til et bestyrelsesmøde, hvor jeg fik at vide, at jeg skulle indstille 6 hoveder til at modtage disse legater. Glad var jeg, og i stedet for at tænke: "Gys! nu kan jeg fornærme 94 regensianere", tænkte jeg naivt: "Hurra! nu kan jeg glæde 6 mennesker".

Efter min mening var ulykken, at bestyrelsen ytrede utilfredshed med den hidtidige tildelingspraksis. En praksis, der i hovedsagen tildelte legaterne til veltjente embedsmænd på gården. Stærke personligheder, f.eks. forbigåede embedsmænd, fandt, at gældende praksis måtte overholdes. Elegant satte jeg mig imellem to stole og fik derfor alle på nakken. Resultatet blev et kompromis, hvor lidt flere personer fik lidt færre penge hver.

Min sidste store administrative succes var planlægningen af auktionen over afdøde

VP's efterladenskaber. Det lykkedes mig at arrangere denne på et tidspunkt, hvor Store Sal forlængst var reserveret til brug for et kandidatgilde. Heldigvis udviste alle parter så stor smidighed, at begge arrangementer lod sig gennemføre.

Med dette elegante sidste punktum for mit klokkerat nedsteg jeg til de menige klokkerforenings-medlemmers rækker, idet min egentlige regensforening HOF nu overtog klokken.

Allan F. Høg.

Kristian Boie Rasmussen:

BERETNING OM FORÅRSKLOKKERATET 1982.

Da Allen Høg, en ærkehoffist, blev valgt som klokker for efteråret 1981, var det p.gr.af forskellige intriger ikke muligt for Hof at støtte denne udmærkede mand. Dette vakte en del undren i forskellige kredse på Regensen, og røster rejste sig, der betvivlede Hofs regensielle sindelag og lyst til at gøre noget for stedet. Denne beskyldning kunne vi naturligvis ikke have siddende på os, og resultatet blev til alt held for Gården, at Hof bevilgede Regensen min person og hele Hofs utrættelige arbejdskraft og fantasi til at forestå de forskellige aktiviteter i forårs-klokkeratet.

Dette halvår var indledningen til en helt ny ånd på Regensen. Der var nu kyndige og rolige hænder på rattet, og det gav sig straks udslag i en venlig og fordragelig stemning. Ikke mindst takket være, at foreningen nu kunne trække på den afgåede klokkers store og dyrekøbte erfaringer. Han havde ellers set hen til et roligt otium, men tog de nye udfordringer med godt humør, så det var en frisk klokker-emeritus, der var til rådighed.

En af foreningens første opgaver havde en trist baggrund, det var auktionen over afdøde viceprovst H.C.Krag-Hansens dødsbo. Det var vemodigt at gense V.P.s hyggelige lejlighed og splitte alle de mange gamle ting og sager, som V.P. igennem et langt liv i videnskabens og Regensens tjeneste havde samlet. Selve auktionen, der var meget fornøjelig og blev dygtigt ledet af den nu afdøde formand for Regensianersamfundet Niels Nørring, var en stor succes. Der var et stort fremmøde af interesserede, både nuværende og tidligere regensianere samt en del elersianere, der ville sikre sig en spændende ting og et lille minde om den hedengangne, højtelskede og sikkert sidste viceprovst på Regensen.

Jeg så straks muligheden i V.P.s lejlighed, da der var V.M. i fodbold, og lejede et farvefjernsyn og arrangerede V.M.stue dér. Meningen var den, at Regensens fodbold-entusiaster så kunne mødes her og rigtigt give følelserne frit løb uden at genere resten af Regensen, og samtidig overlade det officielle fjernsyn til dem, der hellere ville se Sverige. Ved finalen var der bajere til alle fra klokkeren.

Lejligheden er nu efter fælles regensiell beslutning blevet til fællesareal, og der er nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, der forhåbentlig snart barsler med en betænkning om, hvordan rummene skal indrettes.

Første slåbrokarrangement, jeg lod afholde, var en aften med "Bandet Nul". Dette band består af 3 af Danmarks mest betydningsfulde unge lyrikere, nemlig F.P.Jac, Asger Schnack og Klaus Høeg, og til akkompagnement af oplæsningen af deres digte havde de medbragt den fremragende saxofonist Karsten Vogel. Aftenen blev uforglemmelig, ikke mindst p.gr.af digteren F.P.Jac, der udtrykkeligt havde betinget sig, at der var rigeligt med bajere og specielt 10 af elefantslagsen til hans helt personlige disposition under seancen. Litterære regensianere nød de smukke og udtryksfulde digte, og alle nød F.P.Jacs krumspring på scenen. Specielt et digt af F.P.Jac, hvor der i beskrivelsen af et ungt pars aktiviteter stod, at de "trommede med tissetøj", vakte moro og interesse for at gå videre med forfatterskabet på egen hånd. Således blev aftenen en stor succes, da den ikke bare bragte mroskab og fornøjelse, men også virkede dannende og gav inspiration til sunde interesser.

Næste slåbrokarrangement var et enmandsshow af en meget energisk atomkraftmodstander ved navn Mads. Ved hjælp af en guitar, en båndoptager og en række forklædninger optrådte han med forskellige sange og monologer, hvor det meget tydeligt frengik, at han ikke brød sig om atomkraft. Forestillingen var velbesøgt, og ved et rundspørge mellem de regensianere, der i forvejen var modstandere af atomkraft, fik jeg det indtryk, at man havde fået en interessant og udbytterig aften - af andre, at man gik ind for hans energi!

Indflytterfesten var den første rigtige prøve på, om den nye klokke og hans forening kunne klare de store arrangementer, og det skal siges uden blusel, at det kunne de. Alt klappede og fungerede perfekt.

Temaet for festen var Italien med særligt henblik på det gamle Rom. En professionel kok stod for det overdådige festmåltid af italienske raffinementer, og kraftige italienske vine gjorde deres til at gøre festen til et højdepunkt af glæde og kulinarisk nydelse. Jubelen ville da heller ikke tage nogen ende, da klokkeren blev laurbærkranset af den fra Italien netop hjemvendte provst, der på denne måde ville tilkendegive sin fulde sympati og anerkendelse af det gode arbejde, der var blevet præsteret. Efter middagen blev kaffen serveret på Lille Sal, og derefter blev der som noget ekstraordinært ved en indflytterfest spillet op til dans af et firemands orkester med en henrivende forsangerinde - ikke bare den sædvanlige båndoptagemusik, indflytterne plejer at blive spist af med. Festen varede til langt ud på morgenstunden, og på uret så det endda endnu senere ud, fordi det var samme aften, urene skulle stilles frem p.gr.af sommertid. En helt igennem ekstraordinær aften.

Den gode indflytterfest og de interessante slåbrokarrangementer havde selvfølgelig givet regensianerne lyst og interesse for klokkeforeningens aktiviteter, og dette gav sig da også udslag i den meget store tilslutning, der var til lindefrokosten og årets højdepunkt, lindeballet.

Ove Sprogø får whisky og blomster af klokkeren og Bisgaard for sin optræden som midnatsunderholder ved lindeballet.

Provsten holder tale ved lindeballet.

Klokkeren bliver laurbærkranset af provsten ved lindeballet.

Jeg havde forberedt lindefrokosten grundigt som altid, skrevet adskillige breve til venner af Regensen, der solgte øl og spiritus, og det resulterede i en regn af milde gaver. Faxe og Carlsberg gav bajere og Peter Heering snaps. Yderligere havde jeg inviteret det nye inspektørpar fra Rundetårn med, for straks fra starten af deres karriere dér at etablere et godt forhold mellem Rundetårn og Regensen. Det nye inspektørpar kvitterede med at invitere alle regensianerne op i Rundetårn efter frokosten. Også Carlsbergs besøgschef Karlskov var inviteret med, og han bidrog foruden bajere med et festligt indslag i frokosten, idet han uden mit vidende havde arrangeret, at en af Carlsbergs flotte hestevogne pludselig svingede ind gennem porten og kørte et par gange rundt om lindetræet - det vakte jubel. Sommerens start faldt på den dag, vejret var fantastisk, og det sædvanlige vandpjaskeri efter frokosten og under "stormen" på Rundetårn fandt da også sted i rigt mål.

"Nordens smukkeste fest" - sådan var lindeballet annonceret på plakater i porten, og det i fuldt alvor. Alle sejl blev sat og alle anstrengelser gjort for at gøre denne fest til årets højdepunkt. Maden blev komponeret af Regensens gamle ven Jacques de Vestergaard og hans "Société gastronomique". Til maden udsøgte vine og efter middagen kaffe og cognac serveret i gården. Under selve middagen underholdt musikdirektøren og et regenskor meget smukt og følelsesfuldt med Lindekantaten, og tre sangglade regensianere sang babershop. Bagefter blev der spillet op i gården af et rock/roll orkester med det interessante navn "Frømand i Farver", og efter dem kom jazzorkestret "Karls Glade Dreng" - der var noget for enhver smag. Kl. 24 var der midnatsunderholdning. Dette var en gammel tradition ved lindeballerne, som i en lang periode havde været uddød. Det var jeg ked af, og jeg havde besluttet at genoplive denne gode skik - der skulle ikke spares noget for at leve op til vores motto for festen "Nordens smukkeste fest". Jeg havde derfor inviteret skuespilleren Ove Sprogø, og han var fantastisk underholdende og var en stor succes. "Karls Glade Dreng" holdt ud til den lyse morgen til alle danseglatte regensianeres tilfredshed, og om morgenen serverede provsteparret morgenmad for de mest udholdende alumner.

Første slåbrokarrangement efter lindeballet var et lysbilledforedrag af regensianeren Kim Sneppen, der foruden dårlig mave og gulsot havde en række spændende billeder med hjem fra en tur til Himalaya. Efter foredraget, der som De nok kan tænke Dem var meget indholdsrigt og interessant, serverede klokkeforeningen koldt tagselv-bord i V.P.s lejlighed samt for 600 kr. øl, der stammede fra en gave, som en tidligere regensianer havde doneret Regensen som tak for lån af Store Sal til sit bryllup. Som det ofte går ved lignende lejligheder, blev bajerne måske ikke helt retfærdigt fordelt. Nogle fik tilpas og andre for mange; men sådan sker det jo ofte!

Sidste slåbrokarrangement var en foredragsaften ved den tidligere regensianer, nuværende redaktør af Regensianersamfundets blad Jeppe Tønsberg. Jeppe talte om Regensens historie, et foredrag han har holdt før og er berømt for. Samtidig havde jeg inviteret den lige tiltrådte rektor ved Københavns Universitet Ove Nathan til at overvære foredraget, og bagefter havde rektor indvilliget i at stille sig til disposition for eventuelle spørgsmål fra salen. Min dybere plan med arrangementet var, ud over at give nyere regensianere lejlighed til at høre om Regensens historie, at jeg tænkte, at det sikkert ikke kunne skade Regensens sag i de dengang løbende forhandlinger om enhedskollegiet, hvis den nye rektor kom ind på Regensen og ved at opleve Regensen ved selvsyn lærte os bedre at kende. Om det på nogen måde har gavnet, ved jeg ikke; men aftenen var meget vellykket, og jeg havde indtryk af, at rektor var glad for sit besøg.

Sidse Selsing:

Klokkerberetning, efterår 1982

(subsidiært overvejelser over hvad ordet "regensielt" egentlig dækker).

Så oprandt den tredje fredag i september. Det traditionsmæssigt mest livskraftige symbol på alt regensielt stod og hang med grenene, regnen dryppede uafsladeligt fra bladene, og den gamle frønnede bæk under træet blev om muligt endnu grønere. De lavkonjunkturrelle bølger i det øvrige samfund begyndte efterhånden at gå så højt, at de slog ind over den røde mur, så selv på Regensen begyndte man at føle kniven på struben. Den såkaldte 'regensielle ånd' fristede en kummerlig skæbne, sagde man.

Der gik som et suk over Gården: så skulle man til det igen! Ny klokke, ny klokkeforening, men hvem? Egentlig var det jo Conventets tur, men på den anden side var de jo så unge; kun én gammel rotte, hvis talenter nok var af administrativ/kommunikativ art (og det er ganske vist), men det i et noget andet forum...

Ja, det var igen Conventets tur. Trods en periodevis kraftig decimering havde CCDD igen rejst sig af støvet, og som ansvarsbevidst forening tog vi naturligvis vores tøm. Vores eneste gamle rotte og dermed egentlig mest nærliggende klokkekandidat ønskede imidlertid at holde sig i baggrunden, hvorfor man enedes om mig (som var absolut eneste frivillige) trods min unge alder (rent regensielt, altså: 2 semestre på bagen).

Generalforsamlingen gik som en drøm. Vi stod stærkt med vores kandidatur og fik alle krav igennem. Hof og Tilia blev røvet noget så eftertrykkeligt, og så var alt jo, som det skulle være.

Spændingen var udløst, og tilbage var nysgerrigheden og forventningen om, hvordan det måtte være at boltre sig på det sagnomspundne, 'frådende' regenshav. Af de utallige, velmente "til lykke med valget" (en ytring, som i begyndelsen efterlod mig lettere måbende) forstod jeg efterhånden, at klokkeratet tidligere havde været et attraktivt hverv, som man engang stod i kø for og kappedes om at blive begunstiget med.

Første punkt på programmet var indflytterfesten. Der er jo som bekendt tradition for udklædning, men i stedet for at søge vores tema på den anden side af jordkloden, i Jylland, i antikken eller lignende, fandt vi det rimeligt at rette blikket mod det, man normalt kalder for samfundets vrangside, og som vi foretrak at kalde 'Subkulturer'. Man kunne næppe finde et mere aktuelt tema. Medierne formelig bugnede af udtryk som 'uartikuleret oprør', 'diffus destruktionsstrang' m.v. Der var rigeligt med 'nicher' at fordybe sig i under sminken, under velstandssamfundets velsoignerede overflade.

Altså lavede vi Store Sal om til et vaskeægte, halvlummert Vesterbro-miljø (forbillede: Istedgade) med alt, hvad dertil hører: faldne blomster, pot, sprøjter, cykelkæder, politistave (af mærket Lagermann), tomme flasker 'blå Aalborg', tidsler, graffiti på væggene, eksotiske krydderier og meget, meget mere. Temaet var

Indflytterfesten: Niels Erik satser benhårdt på det umulige: at lægge Per Port ned.

ler, graffiti på væggene, eksotiske krydderier og meget, meget mere. Temaet var blevet meget bredt tolket, så festdeltagerne var en noget broget forsamling. Der var alt fra trækkerdrengene, ludere og lømmetyve til pin-ball machines og fremmedarbejdere, og for at alle skulle føle sig rigtig hjemme, havde vi arrangeret en slags 'tour de table', hvor alle skulle cirkulere fra bord til bord, hilse på hinanden og udføre forskellige prøver, som repræsenterede det pågældende miljøes karakter eller vilkår. En idé, som virkelig tog kegler, ikke mindst hos Per Port.

Aftenens 'clou' var dog uden tvivl vores striptease-duo. To smukke unge conventualer, Karsten Asmussen og Flemming Ørnkov-Karlsen, havde i et øjeblik svag-
hed ladet sig overtale til at strippe på bordet mellem hovedret og dessert (jeg havde først forsøgt at overtale Allan Høg, men han ville ikke). Dette nummer udførte de med overbevisning og elegance, og mens tonerne af 'Teach Me Tiger' kæ-
lent smøg sig om Karstens muskuløse lår, krængede han med stor indføling de sorte netstrømper af Flemming. På billedet I ser hvordan.

Selv menuen var 'subkulturel', noget som viste sig at udvikle sig til lidt af et problem, idet en større gruppe regensianere (stort set hele Hof plus enkelte proselytter) af den grund så sig nødsaget til at boykotte festen trods den eks-
tremt lave kuvertpris. Dette var åbenbart lige alternativt nok, eller ifølge den debat, som udspandt sig i klokkeprotokollen ikke 'regensielt' nok. Ved nærmere eftertanke har det dog vist sig, at det, festen kunne byde på (suppe, CCDR's hjemmelavede burgers og banana split) lå forbløffende tæt op ad, hvad de mest højtråbende elementer i netop samme gruppe regensianere fortærede til hverdag, og at det således måske snarere var det omvendte forhold, der gjorde sig gældende, nemlig at menuen var en tand for 'regensielt'. Dette definitionsspørgsmål vil jeg imidlertid overlade til mine eventuelle læsere at afgøre.

Indflytterfesten: Fotografen har med vanlig sans for præcision bortcensureret de mere interessante dele af tableauet.

Årets revy var traditionen tro velbesøgt og fugtig. Ingredienserne var de samme som ved tidligere års revyer, incl. den sædvanlige dosis kævléri om de højt elskede resp. forhadte gule ærter, men som et ganske særligt krydderi havde den tidligere nævnte gruppe regensianere jo netop introduceret noget helt nyt, nemlig boykotten. Dette ekstra raffinement blev denne gang taget i brug af foreningen Gamle (lidt afveksling skal der jo til), som var for nærige til at betale en ublu pris for Jacques' i øvrigt udmærkede gule ærter.

Der var røster fremme om, at slig adfærd dels var forkastelig, dels 'uregensiell'. Jeg er fuldt ud enig i det første, men med hensyn til det rent 'regensielle' er jeg igen tilbøjelig til at drage den omvendte slutning, idet jeg netop fandt denne adfærd utrolig 'regensiell'.

Gamle fik svar på tiltale i form af et flerstenmigt arrangement i revyen, et arrangement, som blev modtaget med taktfaste klapsalver, og hvis refræn stadig høres sunget som alternativ til Gamle-sangens ditto. Produktionsbetingelserne var da også optimale: et oplagt og helt frisk emne, to nætter og et par kasser bajere. Det kunne ikke mislykkes.

Nu var klokkeforeningen ved at være varmet op. Juleballet løb af stabelen helt uden knuder. Eks-regensianeren P kom ind og lavede nogle pragtfulde farserede kalkuner, og efter diverse taler, sjoflinger og efter at Skrap (endelig! vi var ved at blive helt nervøse) havde hugget klokken, indtog man kaffen med avec'en på Lille Sal. Imens riggede kvindebandet Sascha til på Store Sal, hvorefter de traktered os med 'kvinderock - pigepop - finkefunk' til langt ud på natten.

Af slåbrokarrangementer havde vi tre, som alle var meget vellykkede. Vi lagde stille ud med et lysbilledforedrag om Grønland ved Ingrid Salinas, som havde arbejdet deroppe to somre i træk som geolog. Conventet havde nu gjort den letbitre erfaring, at vejen til et udadledigt arrangement gik gennem regensianernes maver, hvorfor der efter det meget udmærkede og oplysende foredrag blev serveret grønlandske kemperejer, hjemmebagt flûte og kvansnaps. (At antallet af fremmødte regensianere var vokset kendeligt på dette fremskredne tidspunkt, så vi da gennem fingre med).

Næste arrangement var vores helgardering: Dan Turèll. Vi havde været ude i god tid, hvorfor det lige netop lykkedes at klemme ham ind i begyndelsen af februar, dog først efter en længere korrespondance, hvor vi skændtes om, hvorvidt torsdag d. 3/2 faldt på en onsdag eller ej.

Torsdag den 3. oprandt endelig (den faldt på en torsdag), og Store Sal var som ventet pakket til bristepunktet. Dan Turèll præsenterede sig for forsamlingen: navn, adresse, telefonnr., personnr., kontonr., skonr., og for at ingen overhovedet skulle være i tvivl om varedeklarationens rigtighed, agtede han, som han sagde, at bevise den.

Og det gjorde han så. På ægte, uforfalsket turèll'sk maner. Munden stod ikke på ham et sekund, mens han fremtryllede den turèll'ske livshistorie i en helt ny variant, intet var ham helligt, alt og alle fik med et nådesløst snuptag revet tæppet væk under sig, ikke mindst diverse hetero- og homoseksuelle bevægelser og deres forskellige fraktioner, helt ned på børnelokkerniveau. Først efter halvanden time fattede han nåde og lod os få dels vejret, dels genoprettet kontrollen over mavemusklér, latterditto og tårekanaler.

Men Onkel Danny havde endnu en overraskelse gemt oppe i ærmet. Som tidligere nævnt havde Skrap ved juleballet endelig taget sig sammen til at stjæle klokken. Deres tilbageleveringsstrategi gik i al korthed ud på at lokke klokkeren ud på alle mulige og især umulige lokaliteter i noget, de kaldte en 'skattejagt'. Klokkeren skulle her lege fotomodel i en montage af traileragtig karakter (offentliggjort i Klokkeprotokollen som føljeton), som skulle munde ud i et 'Stort Show', hvori jeg selv var 'The Big Star'. Eller sagt på godt dansk: skulle gøres læsterligt til grin.

Da Onkel Dan således fremtryllede en blå kasse, umiskendeligt af klokkeformat, måtte jeg i mit stille sind og til Skraps ros indrømme, at en sådan frækhed havde jeg ikke tiltroet dem. Onkel Dan fortalte en længere historie om, at han var blevet vækket kl. fire om morgenen af en forskræmt kineser (Formosabavian efter dialekten at dømme), som havde afleveret pakken under svære trusler om en vis klokkers sørgelige endeligt, hvis han ikke parerede ordre og sørgede for at viderebefordre bemeldte pakke til rette vedkommende, hvilket dermed var gjort.

Jeg var lige på nippet til at sende Skrap et anerkendende nik, da jeg fik kassen overdraget og følte dens vægt i hænderne. Jeg behøvede end ikke en efterhånden erfaren klokkers sikre dømmekraft for at konstatere, at denne kasse umuligt kunne

Klokkerforeningen. Desværre måtte vi undvære to personer på billedet: Dennis, som var i Indien, og Karsten, som kom for sent. De øvrige er øverst fra venstre: Karin Müller, Birgitte Stang, Peter Warming. Nederst fra venstre: Thomas Pape, Gunnel Broström, Lissi Parmo Sørensen, Sidse Selsing.

indeholde klokken. Skrap sad i første parket og udviste omtrent ligeså meget selvbeherskelse som en 5.klasse, for hvem det netop var lykkedes uset at placere en våd tavleklud på lærerens stol. Fuld af forventning pakkede jeg kassen ud og fandt i et blødt leje af avispapir en såkaldt 'kalimba', et vistnok afrikansk instrument (en lille trækasse med nogle stive metalbørger på, som giver en sprød klang fra sig, når man knipser dem). Jeg takkede min ukendte velgører, hvorefter jeg gav et lille nummer på det ligeså ukendte instrument. Bifaldet kom kun tøvende fra et desorienteret publikum, der ligesom jeg var yderst overrasket over min pludselige debut som kalimbristinde.

Kun Skrap forholdt sig påfaldende stille. Den dag i dag ærgrer det mig, at jeg ikke havde et kamera ved hånden. Det syn, som dér mødte een, var virkelig al deres møje værd.

Showet var forbi. Dan Turell havde tid til at få en lille én, fyre en fed, småsludre og besvare nysgerrige spørgsmål. Ved den lejlighed betroede han mig, at han normalt sang og spillede sin datter i søvn på kalimbaen, hvorfor jeg straks foreslog en rask lille byttehandel, idet jeg skønnede, at klokken næppe ville egne sig til det formål, og omvendt at jeg endnu mindre ville være i stand til at råbe generalforsamling, Regensråd, regensfester m.v. op med en kalimba. Det kunne han godt se det rimelige i, hvorfor vi diskret byttede instrumenter under bordet.

Som tredje og sidste slåbrokarrangement ville vi have et ordentligt brag. Vores øjesten blev en Musikaften, hvor alle musicerende regensianere fik lov til frit at udfolde deres mange talenter. Grundet den store opbakning blev programmet rigt varieret. Det faldt i to afdelinger, en klassisk og en ikke-klassisk, med et repertoire, som kunne mobilisere solister, duoer, trioer i utallige kombinationer, samt et lille kor på ti personer. Der var musik til ialt halvanden time, og efter den klassiske (og længste) afdeling serverede klokkeforeningen udsøgte franske, italienske og danske oste, et overflod af grønt, hjemmebagt flûte og rødvin i rigt mål. Alt i alt en rimelig optakt til aftenens næstsidste etape, den ikke-klassiske og mere muntert swingende, ganske svarende til det efterhånden en anelse kåde, men stadig veldisciplinerede publikum. Sidste etape bestod i slet og ret fest, dans og musik for fuld udblæsning. Det veloplagte og velekviperede band Et-cetera var i sandhed velekviperet, men det var rart at få blæst hjernen ud. Det trængte vi til, syntes vi.

Det var så et klokkerat. Da jeg næste dag stod og stirrede ud ad vinduet på 8x10 og filosoferede over min sønderbombede saltbalance, var det vanskeligt ikke at forsøge at gøre en slags status. For Conventet havde klokkeratet helt sikkert været en positiv erfaring. Vi havde befundet os uhyre vel ved at have en fælles arbejdsopgave, og samarbejdet med indflytterne havde fungeret upåklageligt.

Men hvordan med det rent 'regensielle', det 'frådende regenshav', den 'sande ånd' m.v.? I de mest sorte øjeblikke når galden var ved at nå kogepunktet, havde vi fundet 'det frie ocean' en anelse plumret og lunkent, at dybden snarere var bundløshed af ildelugtende råd og slam (hovsa!), at vandet var stillestående, at den mindste krusning af overfladen fik de spinkle papirbåde til at lække og klaske sammen og sluttelig, at de mest levedygtige skabninger var emeritudserne, som tilsyneladende da også befandt sig i deres rette element.

Men linden stod stadig midt i gården og strakte sine nøgne grene mod himlen - uudgrundelig som altid. Og dog - jeg tror trods alt, at vi havde lært hinanden lidt bedre at kende. Nu havde Conventet i hvert fald gjort sit til, at linden skulle få et godt forår.

Sidse Selsing, efterårsklokker 1982.

Uddrag af referat af Regensianersamfundets ordinære generalforsamling den 26. november 1982.

Den konstituerede formand (Mogens Holm)'s beretning:

Mogens Holm indledte sin beretning med at udtale mindeord over Niels Nørring, der pludseligt døde i sommer. Nørring havde været bestyrelsesmedlem i Regensianersamfundet i 30 år, heraf de sidste 9 år som formand. Holm mindedes desuden Ove Rasmussen,

der havde været formand fra 1969 til 1973, og Kaj Bjørklund Bertelsen, der havde været revisor gennem mange år.

Den konstituerede formand omtalte derefter sommerudflugten til Bakkehuset og oplyste, at der uden om Regensianersamfundet nu er opnået forlig i den såkaldte kommunitetssag. Landsretssagfører H.G.Carlsens honorar på 16.288 kr. er nu betalt med 5.500 kr. af regensianerne, 2.650 kr. af Regensianersamfundet og 8.088 kr. af Birthe Daell's Fond. Sagen betragtes nu som afsluttet fra Regensianersamfundets side, og der kan ikke herfra ydes yderligere bidrag f.eks. med henblik på hjælp til at sikre de nuværende regensianere deres rettigheder (huslejefrihed m.m.).

Formanden meddelte, at han over for klokkeren har præciseret, at bestemmelserne om de legater der uddeles af Regensianersamfundet ifølge fundatsen alene træffes af bestyrelsen. Mogens Holm takkede endvidere Svend Gunner "Urkraft" Lundgren for arbejdet med at redigere bladet Regensen for 1981/82.

Til formandens beretning bemærkede provst Grane, at H.G.Carlsen havde fastslået at Kommunitetet var statsmidler. Der var derfor ikke tale om et "forlig", men en konstatering af, at der ikke var retsgrundlag for at føre en retssag. På denne baggrund følte regensianerne at de måtte møde frem og gøre deres synspunkter gældende under drøftelserne om "Kollegiesamvirket" i stedet for demonstrativt at udeblive. Provsten oplyste i øvrigt, at der endnu ikke var truffet nogen afgørelse i sagen.

Mogens Holm svarede hertil, at Regensianersamfundet har taget til efterretning, hvad der er sket, men man havde gerne set en underretning i betragtning af, at det var Regensianersamfundet der havde engageret landsretssagfører Carlsen. Det væsentlige var, at regensianerne nu havde givet udtryk for, at de var tilfredse.

Efter yderligere bemærkninger om Kommunitetets økonomi fra Milfeldt, provsten og Bøggild blev formandens beretning godkendt.

Regnskab og valg:

Regnskabet blev godkendt uden bemærkninger. - Den konstituerede formand Mogens Holm velgtes med akklamation til ny formand. - Peter Bøggild genvalgtes som kasserer. - På bestyrelsens forslag valgtes cand.scient. Niels Willumsen som nyt medlem af bestyrelsen. Ove Hvidberg-Hansen, C.E.Lautrup, Ole Nicolaisen og Bodil Stenvang blev genvalgt. - Lundgren ønskede ikke genvalg som revisor. Som nye revisorer valgtes cand.scient. Christian Holm og advokat Henrik Teide.

(Ovenstående er gengivet efter Poul Hedegård Holms referat af generalforsamlingen, punkterne 1 og 3-7. Det fuldstændige referat fås ved henvendelse til Regensianersamfundets formand, vicegeneralsekretær Mogens Holm, c/o Advokatrådet, Kronprinsessegade 28, 1306 K., telefon (01) 14 49 50.)

Hovedpunkter fra regnskaberne for tiden 28/9-82 - 30/9-1983

Regensianersamfundet, herunder midler med særligt formål

Indtægter:

1. Kontingenter	7.125,00 kr
2. Legatbidrag	3.860,00 kr
3. Renter	12.704,36 kr
4. Diverse	188,16 kr
I alt	<u>23.877,52 kr</u>

Udgifter:

1. Krans (Nørring)	250,00 kr
2. Sommerudflugt	1.610,50 kr
3. Generalforsamling	5.313,98 kr
4. Ekstraordinært legat	800,00 kr
5. Legater	4.800,00 kr
6. Sv.Nielsens legat og legat 9x6	1.500,00 kr
7. Revyannonce	300,00 kr
8. Porto, adressering og folkeregister- oplysninger	1.044,00 kr
9. Overskud	8.184,04 kr
I alt	<u>23.877,52 kr</u>